REDACTORII revistei NOASTRE

Articolul acesta ne-a fost prilejuit de o scrisoare, pe care am primit-o zilele trecute căreia ne-am hotărît să-i dăm răspuns abea acum şi mai ales, în felul acesta.

Iată ce ne scrie un cititor:

„Eu, vă spun drept, când citesc poveştile scrise de Dan A. Şoimu, Mihai Moldovan, A. Omir, Saadi Firuz, întâmplările spuse de Ana Romana, Dana Şoimu, Manuela Opriş sau Aura Grui, sau istorioarele lui George Garo, Gabriel Mocanu, N. T. Sava, şi a tuturor celorlalţi caut să mi-i închipui, cum arată ei în vieaţă. Vă spun drept că de fiecare dată îi văd altfel.

De exemplu, din „Casa Stafiilor", Gabriel Moeanu îmi părea tânăr, iar din altă poveste, mai veche, cea cu Joe Simpson, credeam că are măcar cincizeci de ani. La fel, Ana Romana, din unele istorioare duioase îmi vine să cred că are peste treizeci de ani, iar din altele că are abea douăzeci.

„O mare dorinţă a mea este să pot şti câte ceva despre colaboratorii şi redactorii revistei şi cred să este dorinţa multora dintre cititorii revistei".

Iată că ne-am hotărît să scriem despre noi, despre Redacţia noastră. Şi vom începe cu cel mai... bătrân!

Este, cum aţi ghicit, BUNELU. Bunelu are ...zeci şi trei de ani (ne iertaţi că nu-i spunem); nu poartă barbă, nici mustăţi, are păr alb şi e înalt. De altfel, cea mai mare înalţi. Bunelu vorbeşte foarte nalţi. Bunelu vorbeşte foarte rar şi are un glas foarte plăcut. E cel mai glumeţ dintre toţi, după Tata Pascal, desigur, care e cel mai vesel din toată Redacţia.

Al doilea la rând este SAADI FIRUZ, autorul poveştilor lui Abd-El-Hadar, care a fost cam bolnav o bucată de vreme. E tot în vârstă, are 58 ani şi este un om retras, o fire nu prea vorbăreaţă, dar e foarte bun la suflet. Are ochi negri, adânci şi e prieten cu toată lumea. Ştie cele mai multe poveşti.

TATA PASCAL e doar cu doi ani mai mic şi e, cum spuneam, cel mai vesel şi cel mai scurt dintre noi. Tata Pascal e un pictor şi un mare inventator de istorioare hazlii. Locuieşte în Bucureşti în... nu spunem unde! Are şi telefon şi un câine pe care-l cheamă Poly şi care i-a făcut cadou de Moş Niculai şapte căţei.

A. OMIR, tatăl lui Ghinion, are ani mai puţini, cam cât MIHAI MOLDOVAN. Amândoi au umblat mult prin ţară, împreună şi scriu cam la fel. Au văzut multe şi de toate, pe care le scriu totdeauna. Dar, pe câtă vreme Mihai Moldovan este slab şi cam sgârcit, Omir este mai împlinit şi mai larg la mână. Incolo însă, oameni de treabă amândoi.

Fraţii DAN şi DANA ŞOIMU sunt tineri, ca şi MANUELA, AURA şi ANA ROMANA.

Mai ales domnişoarele, adică Dana, Manuela, Aura şi Ana sunt prietene foarte bune. Dau cam rar pe la Redacţie, dar ne trimit manuscrisele prin câte cineva. Dana e blondă, Aura brunetă, Ana şi Manuela sunt cu părul castaniu şi ochii albaştri. Aura Grui este „poeta" revistei, după cum Ana Romana este cea care scrie cel mai repede, dintre toţi. Aura Grui, Manuela şi Dana se mai ocupă şi de jocuri, Ana Romana însă nu, dar are în schimb un scris foarte neciteţ.

Cine-a mai rămas? GABRIEL MOCANU, detectivul, cel de 27 ani. E un om grav, fumează mult, are ochelari de soare totdeauna (ca să nu-l recunoască hoţii), poartă pistol la el şi nu-şi scoate mănuşile decât când se spală (spun gurile rele).

Fraţii S. TIH cei doi redactori ai paginei de jocuri, sunt tineri: unul are 24 ani, e mai vioiu, mai vorbăreţ şi face versuri aproape la fel de repede ca şi Aura Grui; al doilea, de 27 ani aproape, e acum profesor de limba română la un liceu din Moldova, e mai liniştit şi-i plac mai mult jocurile de cuvinte încrucişate.

Cum articolul de faţă îl scrie însuşi redactorul responsabil al revistei, înseamnă că el n'o să poată scrie despre el, astfel că va spune numai atât: Mihail Gafiţa, împreună cu cei doi fraţi, Diogene şi Viniciu, care scriu prin revistă, sunt trei oameni de nu se ştie câţi ani au fiecare, nici la un loc, nu se ştie cât de nalţi, cum arată, cu ce se ocupă şi, mai cu seamă, la ce se pricep mai bine. In orice caz, Mihail Gafiţa, acel care scrie rândurile de faţă, se pricepe cel mai bine din toată Redacţia să facă revista să apară din ce în ce mai regulat.

De fapt este deajuns şi atât!

Şi mai e un prieten al revistei, d. Andrei Dumitru, paginatorul Revistei, un om mic şi inimos. Gata? Cam atât.

M. G.